27 Μαρτίου 2015

ς και μινός)

Κώστας

Καίσαρης

Δεν μου αρέσει να χρωστάω. Δεν θέλω να χρωστάω. Και δεν χρωστάω. Ούτε καν στην Εφορία. Που πάντα την πληρώνω ντούκου. Παγκουί. Ενα χρέος όμως δεν είναι πάντα οικονομικό. Μπορεί να χρωστάς έναν καλό λόγο. Ένα ευχαριστώ. Μια συγγνώμη. Ένα ποτήρι νερό. Την ανταπόδοση μιας φιλοξενίας. Σήμερα-αύριο, λοιπόν, περάσανε κάποια χρόνια από την επίσκεψή μου στο Άγιον Όρος και το ευχαριστώ που χρωστάω για τη φιλοξενία.

Στον πατέρα Επιφάνιο. Καμία σχέση ο Καίσαρης με τον Χριστιανισμό και την εκκλησία. Η καλή παρέα ήταν η αφορμή. Οι φίλοι του Επιφάνιου που δυο φορές το

χρόνο τον επισκέπτονται. Ο Νίκος Λευθεριώτης ο παθολόγος, ο Γιάννης Καλλικάζαρος ο καρδιολόγος και ο Νίκος Χαρχαλάκης ο αιματολόγος. Επιστήμονας από τους λίγους και από τους κορυφαίους στην Ευρώπη. Φτάνοντας στο Ιερόν Κάθισμα Αγίου Ευσταθίου (Μυλοπόταμου) που ανήκει στην Ιερά Μονή Μεγίστης Λαύρας δεν μένεις μόνο με το στόμα ανοιχτό από την ομορφιά της φύσης. Ένα κτίσμα πάνω σε βράχο να αγναντεύει το πέλαγος και δεξιά δίπλα στην παραλία οι αμπελώνες. Οι καλόγεροι ανέκαθεν ήξεραν να διαλέγουν τα καλύτερη μέρη.

Αυτό που σε εντυπωσιάζει είναι η προσωπικότητα του Επιφάνιου. Ένας άντρακλας δυο μέτρα. Που πήρε ένα εγκαταλελειμμένο ερείπιο και το αναμόρφωσε όπως και τον περιβάλλοντα χώρο δημιουργώντας ένα ησυχαστήριο τόπο αναψυχής. Που έφτιαξε όχι μόνο αμπελώνες, αλλά και εμφιαλωτήριο για το κρασί που παράγει. Ο Επιφάνιος (φωτό) που για είκοσι χρόνια δεν είχε βγει από το Άγιον Όρος, πάει σε διάφορες πόλεις της Ευρώπης για να δείξει τη μαγειρική του Αγίου Όρους. Πάει στο Λονδίνο και μαγειρεύει μαζί με τον Τζέιμς Ολιβερ. Δεν είναι επιχειρηματίας όπως κάποιοι άλλοι του κλάδου.

Είναι δραστήριος. Είναι δημιουργικός. Είναι ειλικρινής. Δεν είναι υποκριτής. Δεν πουλάει την πίστη του. Δεν την εμπορεύεται. Παραμένει σεμνός και ταπεινός. Έχει άποψη και λόγο να την εκφράσει. Θα σου μαγειρέψει και θα σε φροντίσει, όπως κάνει ο πατέρας στην οικογένειά του. Θυμήθηκα μια ταινία που είχα δει πιτσιρικάς. Με τον Ντεργκ Μπόγκαρτ στο ρόλο του κακού, που ένας παπάς προσπαθεί να φέρει στον ίσιο δρόμο. Χωρίς να τα καταφέρει.

Μέχρι και στην τελευταία σκηνή, όταν πεθαίνουν και οι δύο, ο κακός είναι αμετανόητος. Το μόνο που έχει να πει στον παπά είναι «ο τραγουδιστής κι όχι το τραγούδι». Εσύ μου αρέσεις, δηλαδή, εσύ μου κάνεις. Όχι αυτά που λες. Δεν μας έκανε κήρυγμα τρεις μέρες στο Αγιον Όρος ο Επιφάνιος. Δεν θα είχε κανένα νόημα. Οι τρεις φίλοι, άλλωστε, πιστεύουν. Εσύ όμως που είσαι έξω από τη θρησκεία, μπορείς να κάνεις τον διαχωρισμό. Να αναγνωρίσεις και να εκτιμήσεις τον άνθρωπο. Όχι αυτό που εκφράζει.

Τη λεβεντιά του, την εντιμότητά του, το αντριλίκι του. Την προσωπικότητά του και το πόσο απλόχερα προσφέρει την αγάπη που έχει μέσα του. Η χαρά του να μαγειρέψει για τους φίλους του. Να τους φιλοξενήσει. Να τους δώσει ένα ποτήρι νερό. Ένας άνθρωπος με περίσσευμα καθαρότητας και προσφοράς. Που είχες τη μεγάλη τιμή να τον γνωρίσεις και να βρίσκεσαι μαζί του κάθε φορά που έρχεται στην Αθήνα. Αυτά.

Πηγές: ***sentragoal****.gr* – *agioritikesmnimes.blogspot.gr*